

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Els obrers tenen
en llurs mans
l'esdevenidor
de Catalunya

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Una magnífica afirmació de la U. S. C.

SOCIALISME I COMUNISME

Controvèrsia Campalans - Maurín

Abstencionisme suïcida

A mesura que s'acosta la data de les vinents eleccions, el grup que controla la C. N. T. i el seu pretès òrgan de Premsa, intensifica la campanya en pro de l'abstencionisme obrer. Aquesta actitud, més que fonamentada en una qüestió de principi, és filla del temperament derrotista que han palesat els nostres anarquistes d'un quant temps ençà davant els triomfs—migrats triomfs, però triomfs al fi—de la democràcia. És l'actitud dels fracassats que, incapaços de fer res pel propi compte, es desesperen en veure com els obrers guanyats per la República als deures de la ciutadania van apartant-se de llur costat i integrant-se al conjunt de les activitats polítiques organitzades de la nostra terra, perquè veuen que és l'arma política la que d'una manera més immediata pot acabar amb els privilegis i amb la dominació incontrolada de la burgesia, que sols han estat possibles per l'apatia i l'abstencionisme suïcida de la nostra classe obrera.

Si mai hi hauran a Catalunya unes eleccions que impliquin una tremenda responsabilitat per a tots els ciutadans i especialment els obrers són aquestes que ara anem a celebrar. Es tracta, no gens menys, d'establir el contracte social sobre el qual s'ha d'assentar tot el futur de la col·lectivitat catalana. Es tracta d'imprimir la direcció que per un llarg temps haurà de seguir la nostra nau. I si bé ens serà possible rectificar quan calgui aquesta direcció, si és que per ventura el llançament no fos realitzat per les nostres mans, hem de procurar estalviar-nos l'esforç que això representaria amb una manifestació rotunda de la voluntat obrera, llançant-nos a les urnes per tal de donar el triomf a les forces polítiques que assegurin l'establiment d'un règim de llibertat i de justícia que prepari a Catalunya el terreny per a l'adveniment del Socialisme.

Abstener-se de votar en aquestes eleccions és renegar de la pròpia dignitat ciutadana. I aquest pecat seria doblement greu en els obrers, que són els més necessitats, per defensa i per ofensa, d'una activa i enèrgica intervenció en el govern de Catalunya. No votar en aquestes eleccions és donar el triomf a la Lliga, la qual compta amb un nombre fix i segur d'incondicionals que comprenen els avantatges que en llur interès els reporta la intervenció política. No votar en aquestes eleccions és tornar a la dictadura. És lliurar-nos lligats de peus i mans a la burgesia per tal que damunt la nostra carn inscriuï la marca de foc de la nostra vergonya i la nostra esclavitud.

I això ho hem d'evitar, portant al convenciment de tots els obrers la imperiosa necessitat que tenen de participar en les pròximes eleccions, de no mancar en aquest gran moment històric que s'apropa i que ens dona accés a una Catalunya nova, que serà la nostra si així ho volem.

En aquest moment, el deure de tots els militants de la U. S. C. és el de lluitar en tots els ambients i per tots els mitjans contra l'abstencionisme obrer, per tal d'impedir el triomf de la reacció.

Com feu remarcar el propi Campalans en una de les seves intervencions, la controvèrsia de diumenge passat fou una topada de dues mentalitats socialistes gairebé impossible de reconciliar. Si bé coincidents en l'apreciació d'alguns punts bàsics—la crítica de l'enemic comú—les resultants dialèctiques foren radicalment oposades. Campalans interpretà la posició objectiva, serena, freda si voleu, que convé en aquests moments d'incertitud i de crisi. Amb ajut del seu magnífic aparell crític i inspirat en el seu insubornable sentit de responsabilitat, ens feu conèixer totes les dificultats i tots els obstacles que ens esperen en la nostra ruta envers el Socialisme i ens feu sentir—oh paradoxa desconcertant!—un nou entusiasme i una nova vigor per a la lluita. La seva crítica de la tàctica comunista fou tan severa i tan documentada que desconcertà considerablement el seu contrapoinant, el qual no veié altra fugida que improvisar un parlament de miting de tons simplistes i dialèctica de basitax que si bé aconseguí accelerar el ritme d'alguns cors, no desfeu cap de les argumentacions capitals del nostre company Campalans. Especialment en la seva rectificació, Maurín va incórrer en tals tòpics, absurditats i àdhuc contradiccions que ens produí una ben pobre idea del flamant president del Bloc Obrer i Camperol. La ressenya que segueix—de la qual n'és responsable el company Ardiaca, destacat especialment per JUSTICIA SOCIAL—resumeix tan fidelment com possible els parlaments de Campalans i Maurín i llurs respectives rectificacions.

A les onze en punt del matí del diumenge passat, hora anunciada per a començar la controvèrsia Campalans-Maurín, la sala i totes les localitats del Teatre del Conservatori de Manresa estaven plenes d'un públic nombrosíssim que demostrava la seva expectació per a l'acte. De Barcelona i dels pobles de la comarca de Manresa havien acudit nombroses caravanes de militants de la U. S. C. i del B. O. C. per a escoltar la veu de llurs líders, i és bo fer constar que malgrat l'expectació regnant i la tivantor d'esperit que com a conseqüència natural del desenrotllament de la controvèrsia es produí en alguns moments, no ocorregué cap incident desagradable.

La controvèrsia estava organitzada per la "Penya Renovació", la Junta de la qual, amb el company Vilarasau al cap, presidí l'acte. Es decidí per sort quin dels dos contrapoinants havia de prendre la paraula en primer lloc i fou Campalans qui passà a ocupar la tribuna en mig d'un gran silenci.

Parlament de Campalans

L'orador, amb paraula reposada, començà expressant els seus dubtes sobre l'eficàcia d'aquesta mena d'actes, on el diàleg queda reduït a dos monòlegs. Socialistes i comunistes, partint dels mateixos postulats bàsics i adscrits per un igual dins el marxisme, parlem dos llenguatges diferents en correspondència amb dues estructures mentals. Declara la seva admiració per l'obra de la Revolució russa, el respecte amb què segueix la gestació que allí s'intenta d'un nou ordre social. Aquest respecte, que no és correspost pels comunistes, els quals culpen la socialdemocràcia de totes les malvestats que colpeixen la Humanitat, no ens ha de privar de discutir la tàctica emprada pel comunisme internacional en tot allò que té de crític. Mentre Marx, el 1864, en orga-

nitzar-se la primera Internacional, va establir unes bases prou amples per tal que poguessin aplegar-s'hi tots els sectors proletaris, amb consciència de classe, des dels tradeunionistes als proudhonians, la III Internacional vingué a dividir el proletariat, ocasionant les desfetes d'Itàlia i d'Alemanya, puix les vint-i-una condicions de Moscou no podien ésser acceptades per cap d'aquells que sentien netament la democràcia proletària, com s'ha palesat amb les continuades expulsions que han anat sofrint tots els homes que tenien una vàlua intel·lectual, des de Trotski a Bukàrin, passant per Zinoviev i Kàmenev. Per la mateixa raó no han pogut conviure amb l'esperit d'aquelles bases els camarades Nin i Maurín. Els socialistes catalans evitem en els nostres actes correspondre a les crítiques dels amics del B. O. C., però, forçats per les circumstàncies, tot i renovant la nostra admiració per l'esforç del poble rus, haurem de divulgar la situació real de la Rússia soviètica. La tàctica del partit que agabella l'anomenada dictadura del proletariat, s'entronca amb l'estricta tradició del jettisme. L'orador adueix nombroses cites de documents bolxevistes recents per a demostrar les següents característiques de la tàctica del partit comunista rus en la nova construcció social: "Educativa dogmàtica", "negació de la llibertat"—sense la qual, deia Rosa Luxemburg, la corrupció és inevitable—, "disciplina de ferro", "prohibició del lliure examen", "condemna dels renegats", cercar l'estímul amb premis i càstigs" i orientar tota l'actuació amb el principi rector que la fi justifica els mitjans.

Com que a la nostra terra les modes acostumen a arribar amb un cert retard—diu Campalans—és molt possible que ara haguem de sofrir una febrada de verbals extremitats comunistes, justament a l'hora que en els països més civilitzats, amb la sola excepció d'Alemanya, els efectes del P. C. I. disminueixen ràpidament. En prova de la seva afirmació, Campalans llegeix unes interessantíssimes xifres de l'informe de Bewer al Ple del C. E. de la I. C. d'abril de 1931.

L'orador remarca finalment la contradicció que existeix en el fet que els nombrosos partits comunistes de fora de Rússia s'adrecin especialment a la captació de pàgesos i manobres, estaments proletaris els més endarrerits, quan justament pàgesos i manobres viuen a Rússia, on subsisteixen les classes i les seves diferenciacions, en qualitat de veritables pàries.

Parlament de Maurín

El president del Bloc Obrer i Camperol comença el seu parlament exposant el seu criteri que Campalans, que es trobava al seu costat en la campanya contra el terrorisme del Comitè d'"Actuació civil", ha deixat de treballar per la causa proletària. Combat la idea de cultura humana exposada pel seu contrapoinant, en el sentit que cal especialment enfortir les masses en la imminència de la revolució social. Assegura que és impossible l'emancipació de la classe obrera pels sols camins de la cultura, i llegeix, per a reforçar el seu judici, un paràgraf de Pau Iglesias. No hi ha homes, sols hi ha classes. Per a demostrar la migradesa de les reivindicacions que en sentit de llibertat han estat obtingudes pel poble, des de la República ençà, comenta la prohibició del governador de Barcelona per a poder radiar la controvèrsia tot i que la

demanada de permís li havia estat feta per un diputat de la República, com és el camarada Campalans. Quan el proletariat espanyol s'hagi apoderat del poder públic, els que no podran radiar les seves conferències seran els homes de l'Esquerra."

Les construccions de la nova Rússia són de tal magnitud, que han hagut d'ésser reconegudes per tots els homes de la socialdemocràcia que han visitat la U. R. S. S., des de Vandervelde a Zuzagoitia, com així mateix ho ha fet l'orador anterior. Això vol dir que el proletariat, primer que tot ha de prendre el poder per a dedicar-se de ple, com es fa a Rússia, a l'edificació de l'economia socialista. Hi ha un concepte de la llibertat burgesa, però aquest no pot ésser el nostre. Avui vivim sota una dictadura burgesa i hem d'anar a establir la dictadura del proletariat. Campalans ha dit que reconeixia, segons Marx i Engels, la necessitat de la dictadura, en el període revolucionari. Però, ¿és que es pot fixar límits a la duració d'una revolució? ¿Què són quinze anys en la vida d'un poble? La Revolució francesa tingué una duració considerable, des de l'obra dels girondins i l'actuació jacobina fins a arribar a consolidar els nous principis de la societat capitalista en la seva lluita contra la tirania feudal. Rússia es troba encara voltada d'estats capitalistes que són per a ella una amenaça constant. No ja sols d'una guerra japonesa, sinó el perill de l'imperialisme hitlerà i del nacionalisme de Polònia que es troba a les portes de Rússia com un gos de presa de les potències capitalistes. La posició dels socialistes no pot ésser de mansuetud evangèlica. Cal que sigui de constant violència. "No oblidem que si la burgesia no necessita per a viure de la classe proletària, l'esclafaria sense compassió!"

(Continua a la pàgina 4)

Com entenen els comunistes el front únic obrer

Heus ací (segons *La Correspondance Internationale* del 8 d'octubre, òrgan oficiós de la I. C.) una resolució del XII Ple del Comitè Executiu de la Internacional Comunista d'aquest any que s'acaba de celebrar, que dona molta llum sobre l'estranya concepció que tenen els comunistes del front únic obrer i de la millor manera de realitzar-lo:

"Solament orientant principalment els nostres atacs contra la socialdemocràcia, principal suport de la burgesia, podem barrejar i enderrocar amb èxit el principal enemic de classe del proletariat, la burgesia."

Exemplar i aliçonador.

Unió
Socialista
de
Catalunya

Mítjings i Conferències

AVUI

Conferència de Joan Comorera a la Secció d'Arenys de Munt, a les nou del vespre. Tema: "Què és Socialisme".

OCTUBRE 26

Conferència de Ramon Jové Brufau, a les deu del vespre, al local central

de la U. S. C. (Alt de Sant Pere, 29), organitzada per les Seccions dels Districtes I i IV, sobre el tema: "Acció de govern i programa mínim".

Conferència pública, amb controvèrsia, de Lluís Ardiaca, a la Secció de la U. S. C. de Badalona. Tema: "Socialisme i Comunisme".

Les Seccions primeres dels Districtes IX i X convoquen els seus associats a la reunió general extraordinària que tindrà lloc el proper dilluns dia 24, a les nou i mitja de la vetlla, al local social, Clot, 32, per a nomenar els avant-candidats a les eleccions per a diputats al Parlament de Catalunya.

LA SETMANA POLITICA

Les presons governatives

El faisme 100 per 100 ha intentat una vaga general de l'art tèxtil. No reeixí. D'haver-ho aconseguit, a aquestes hores ja tindriem una altra vaga general "revolucionària" a afegir a la llista interminable.

De l'intent n'hem de treure dues conseqüències fecundes: la declinació de la influència faista i la insubornable barroeria del Govern civil.

Pot ben dir-se que el Govern civil sosté el faisme 100 per 100. Que el faisme 100 per 100 ja hauria passat a la història, de no comptar amb la tàctica auxiliar del Govern civil.

Per dissort de Catalunya els homes que han passat pel Govern civil de Barcelona d'ençà de la República, no han comprès una veritat elemental: que la legalitat estricta ofega el faisme 100 per 100; que l'arbitrari tat del Poder públic enforteix el faisme 100 per 100.

No capint-la, el Govern civil no ha tingut cura del seu prestigi republicà. No estimant-la, el Govern civil ha "continuà" la història. Davant els arbitraris, ha comès arbitrarietats. Davant els irresponsables, s'ha cobert amb la irresponsabilitat policial. I ha respost a les facècies verbals i il·legals del faisme 100 per 100, amb l'absurditat jurídica de les presons governatives.

La força del faisme 100 per 100 és el sentimentalisme primari de certes zones del proletariat. I patirem faisme 100 per 100, mentre patim autoritats que li facin el joc sentimentaloides. Tots coneixem la força dels contrastos ingenus, i el valor de continuïtat que hi troben el faisme 100 per 100 i altres senglers de l'extremisme negroide. I de totes les comparacions la pitjor és aquesta: el guant blanc per als reaccionaris benestants, la mà de ferro per als reaccionaris proletaris. Tant més pitjor quant més respon a la veritat dels fets.

Es una realitat que a Barcelona no hi ha presos governatius reaccionaris. És una realitat que a Barcelona els reaccionaris detinguts casualment han gaudit d'un tracte de favor. És una realitat que a la presó i als calabossos de la Policia hi ha permanentment presos governatius proletaris. És una realitat que sistemàticament els proletaris detinguts no han merescut, mantes vegades, ni el tracte que la seva condició d'humans exigia.

Doncs què?

Essent així, ¿hem d'estranyar que encara hi hagi faisme 100 per 100, que, encara, invocant un fet real que fereix pregonament el cor de la multitud obrera, el faisme 100 per 100 pugui projectar vagues generals "revolucionàries"?

Fàcil serà anihilar el faisme de carrer i taverna si abans foragitem el faisme del Govern civil. L'un procrea l'altre i junts destorben la ja iniciada evolució del proletariat català.

Els sagristans del D. I. C.

Amb permís de llurs pares espirituals, els sagristans del

D. I. C. ens en diuen unes quantes de fresques.

No som res, afirmen.

Si és així, ¿per què es preocupen de nosaltres?

No els mou la mansuetud catòlica. Que si això fos, ens dedicarien "in mente" un parenostre per a recomanar la nostra insignificància a la misericòrdia. Els mou la por.

Res més que la por.

Els sagristans del D. I. C. i els que paguen les misses saben positivament que a Catalunya l'enemic terrible som nosaltres. Saben que nosaltres no som anticlericals de llavis enfora. Saben que nosaltres no som anticatòlics de llavis enfora. Saben que som anticlericals, anticatòlics substantivament, fermament. I que som nosaltres els únics que ens proposem portar i portarem fins a les darreres conseqüències el procés de total laïcització que tot just ha començat la República.

I la protesta d'avui, la rancúnia d'avui del borinots celestials contra la U. S. C., són anticipacions d'un immediat i, per a ells, fosc esdevenidor.

Les genialitats de Carner

Carner, ministre d'Hisenda de la República, va dir, en prendre possessió, que s'imposava un deure únic: anivellar el pressupost.

I ha complert la promesa constantment a l'inrevés.

El primer pressupost tingué un dèficit inicial de 500 milions de pessetes. El segon pressupost, en projecte, té un dèficit inicial de 600 milions de pessetes.

Un altre ministre d'Hisenda, menys genial, s'hauria entestat a cobrir aquests dèficits cercant noves fonts impositives en les encara gairebé verges terres del vici, del luxe, del privilegi. Però Carner, ministre d'idees genials, descobrí un procediment meravellós per a tancar forats: llançar al mercat títols de deute públic.

Gran ministre!

Gegantí ministre si recordem que per a reduir el primer dèficit inicial va augmentar els impostos indirectes, els més immorals i antieconòmics, i projectà ressuscitar l'impost als salaris.

Evidentment, uns quants ministres genials tipus Carner, o unes quantes més genialitats carnerianes, i la Hisenda republicana res no haurà d'envejar a la modèlica Hisenda dictatorial.

Però, digueu-me amb veu alta o baixa, com us plagui: ¿què més pot esperar-se, en matèria impositiva, del genuí representant de la gran finança peninsular?

Azaña

Admirem Azaña. És un polític contemporani com no els ha tingut Espanya. És un home d'idees clares, de propòsits fermes, que va dret a la seva feina.

Però no som "azañistas". I no compartim gens ni mica l'entusiasme popular que provocà el seu viatge a Catalunya. I és per això, ben conscientment, que ens oposarem a la participació oficial de la U. S. C. en les festes de l'arribada.

D'Azaña no s'ha revelat més que un aspecte: el simpàtic, de l'home que porta coratjosament el timó de la nau republicana. No trigarem a veure-li la segona cara, tan aviat com es

tanqui el període Constituent de la República. I en aquesta segona cara hi veurem el nacionalista, l'imperialista, el militarista, l'home de psicologia i de tàctica substantivament burgeses, de burgesia segle XX, decidit a realitzar a Espanya la política de força característica del capitalisme occidental.

Compte amb Azaña, amics! Que demà, en trobar-se cara a cara, no hàgim de justificar paraules i gestos imprudents d'avui.

"Requiescat in pace"

Lerroux ha estat a Catalunya. L'illustre "caudillo", rodejat del seu brillant estat major dels Pich i Pon i Giralts i Ulleds, ha recorregut les terres catalanes, recollint xiulades homèriques i l'homenatge del pupisme no agabellat per la Lliga Regionalista ni per Marcellí Domingo.

Ara sí que podem ben dir: Lerrouxisme, ja has ben mort. Requiescat in pace!

I en dir-ho solament ja respirem un aire més pur en aquesta terra!

JOAN COMORERA

ELS SOCIALISTES I EL REARMAMENT

L'últim Congrés celebrat pel Partit Socialista Espanyol ha constituït sens dubte un triomf memorable per la seva teatralitat, necessària per a donar a la burgesia la sensació de força que cal, i demés pel sa esperit socialista que impregna la major part dels seus acords.

Però hi ha entre els resultats pràctics del Congrés un punt tan delicat que no és possible deixar-lo sense el nostre comentari. Pel mateix que crec que entre el Partit Socialista Espanyol i la nostra Unió Socialista hauria d'haver-hi un veritable corrent de confraternitat en lloc d'una cortès "conllevància", crec també convenient que tota discrepància ideològica sigui immediatament assenyalada, i no per a continuar la discussió un xic infantívola sobre qui està més a l'esquerra, o sobre qui és més socialista, sinó per a donar motiu a possibles rectificacions encaminades al millorament col·lectiu tan ràpid com sigui possible.

Per 23.718 vots contra 6.536 va aprovar el Congrés una esmena del company Prieto, actual ministre d'Obres públiques, encaminada a fer possible la continuació dels ministres socialistes en el Govern de la República, és a dir, el Congrés va manifestar-se d'una manera clara i neta a favor de la col·laboració ministerial. Els que havíem seguit amb atenció els apassionats debats d'aquest Congrés havíem pogut copsar un predomini bastant accentuat de la tendència anticollaboracionista, però no podem fer cap objecció al fet que la brillant i eloqüent intervenció del company Prieto vagi tenir la gran virtut de capgirar la votació final, tant més quan estem convençuts que

aquell acord ve a fixar una posició que és avui la més convenient per a la consolidació de la República.

En canvi, considerem d'una gravetat extraordinària per a l'esdevenidor del socialisme espanyol el que s'hagi volgut fer inseparable la col·laboració ministerial d'una adhesió sense condicions a la política de rearmament tan brillantment sostinguda pel President Azaña i que tantes desventures pot portar a la nostra naixent República. És certament lamentable que, havent-se assenyalat en els debats del Congrés tantes matisacions, no s'hagi marcat amb vigor la separació més absoluta entre la col·laboració ministerial i el fet d'acceptar sense discussió la política de rearmament. No sabem veure per quina raó el fet de continuar formant part del Govern ha de portar necessàriament com a conseqüència l'acceptació dels augments proposats per Azaña en el pressupost d'armaments. Considerem, pel contrari, que aquesta posició equívoca no és altra cosa que una habilitat posada en joc pels que tenen interès a continuar dient-se socialistes malgrat ésser partidaris d'un rearmament tan intens com sigui possible.

En aquest punt tenim perfecte dret els electors socialistes que sigui escoltada la nostre veu, i aquesta veu, que les nostres dones deixaran sentir amb vehemència cada vegada que siguin cridades a votar, diu tot simplement que desitgem el desarmament immediat i sense contemplacions de cap classe. No ens hem de cansar de repetir als polítics de tots els camps que el nostre poble està fastiguejat de sentir parlar de dèries imperialistes, i

que no estem disposats que el penós dèficit arrastrat d'un any a l'altre pel pressupost espanyol serveixi més per a preparar una guerra que no volem fer-la mai, i que desgraciadament si la féssim seria perduda, a causa de la tremenda desproporció dels armaments espanyols amb els dels Estats que podrien enfrontar-s'hi. Per altra part, en els temps que entrem dintre les recordances de la nostra generació és ja sabut que l'exèrcit espanyol sols ha conquerit derrotes parençoses i tristíssimes, la qual cosa seria

motiu suficient, si no hi haguessin altres causes molt més nobles, per a defugir amb energia tota actuació de caràcter bèl·lic.

Els que tenen interès que la trista política dels armaments continuï sense variació han presentat hàbilment el dilema: desarmar-se o rearmar-se. A aquest dilema és molt trist que tots els socialistes espanyols no hi puguem contestar amb unanimitat i amb tota energia: Desarmar-se, i com més aviat millor!

ESTANISLAU RUIZ

ECOS I COMENTARIS

Una vergonya intolerable

El simpàtic gremi de Serrallers i Ferrers de Barcelona es veu que es troba en mans troglodítiques. En les bases del Concurs d'aprenents, organitzat sota l'advocació del benaventurat Sant Eloi, per tal d'acreditar l'edat dels concursants s'exigeix, com a únic document fefaent, la presentació de la fe de Baptisme. I els que no estan batejats com Déu mana, que es facin repicar. El bo del cas és que tot i aquest esperit rabiosament sectari, és segur que, segons costum, l'Ajuntament i la Generalitat atorgaran als beatífics manyans sengles subvencions.

¿Tenim o no autoritats republicanes?

Apretat per la rastellera de fallides i contradiccions en què han caigut els dictadors del proletariat rus, retirada per Campalans, el camarada Maurín va retreure una confessió de Lenin, segons la qual, durant l'any

anterior, els bolxevistes havien tingut noranta set errades i tres encerts.

"Los comunistas son hombres y están sujetos a equivocarse", deia l'orador. I seguidament engegava el disc contra els "traïdors" de la socialdemocràcia i del Partit Socialista Espanyol, fulminant anatemes per dues o tres errades comeses. El dret a equivocar-se deu ésser un privilegi comunista. És veu que encara hi ha classes.

La "masa encefàlica"

La famosa "Agrupación al Servicio de la República" acaba de prestar a la República el seu primer servei: S'ha dissolt.

Es prega a tots els subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL tinguin a bé de remetre l'import de llur subscripció a l'administrador, per a facilitar així la tasca de cobrament, i per a recollir els cabals necessaris per a fer front a les despeses naturals del nostre setmanari.

L'administrador.

SOCIALISME I COMUNISME

Glosses a la controvèrsia Campalans-Maurín

«Han llegit els llibres, els han après de memòria, els han repetit, però no n'han comprès ni un borrall.» — LENIN.
(Op. Complet, XVI, p. 212.)

1. Els nostres amics del B. O. C.

En els meus trenta anys d'actuació política no tinc en la consciència la recança d'haver posat, ni una sola volta, llenya al foc de les discòrdies obreres. Els lectors de JUSTÍCIA SOCIAL amb bona memòria poden recordar les meves velles campanyes per a humanitzar les discussions dins la família proletària. No calia que Marx hagués assenyalat la unió dels treballadors com a postulat bàsic per a iniciar el camí del socialisme perquè fos palesa l'evidència de la seva necessitat. Jo imagino el panxó de riure que es deuen fer reaccionaris i burgesos quan assisteixen a aquests mítings on els companys del Bloc Obrer i Camperol fan tantes de la nostra pell i deixen a la socialdemocràcia feta un drap brut. Per aquest motiu, tot i tenint moltes coses per dir, no he volgut mai correspondre als atacs amb què m'han distingit els amics del B. O. C.—no cal dir que amb llur accent no en sabria, ni que volgués fer-ho—i, per una accentuació dels meus escrúpols, vaig suspendre la publicació dels articles sobre Rússia en el punt en què m'havia de veure forçat a dir coses poc agradables i tot just després d'haver tractat d'explicar, justificar i defensar la Revolució d'octubre. Em feia por donar greixet al nostre enemic comú; al nostre enemic únic, company Maurín. Em feia por que en divulgar les aberracions, les fallides, les errades i les contradiccions dels homes que detenien a la U. R. S. S. el govern del proletariat, la gent reaccionària volgués aprofitar les meves paraules per a fer "derroisme" socialista. Quan es dona el cas que a Rússia els únics encerts—i n'hi ha hagut d'admirables—han estat inspirats en el nostre pur esperit socialista!

Però avui l'acció dels companys del B. O. C. comença a estendre's entre les nostres masses analfabetes i l'accent demagògic dels nostres comunistes—"excomunicats" pel Papa Stalin—és més propi per a exaltar els sectors del "Lumpen Proletariat" que no per a formar consciències socialistes. I amb xurmes de desesperats no hi ha res a fer. Tot el més es podrà arribar a pertorbar un míting dels "contraris" o, en el cas extrem, a cremar una església. Però aquesta gent seria inútil—i fins perillosa—si les circumstàncies, i sobretot el nostre esforç de constant superació, ens duen una oportunitat o una necessitat revolucionària. Predicant-los tothora allò que cap revolució no pot donar ni mai no ha donat en la història, aquestes colles d'illusos, l'endemà de la presa del poder, decebuts i amargats, perduda la fe, serien capaços d'arrossegar llurs ídols del dia abans i llançarien les conquestes d'una hora a mans de la contrarevolució.

Esperit revolucionari! Sí, esperit revolucionari! Però esperit revolucionari veritable. "Una llarga, dura i sagnant experiència, escrivia Lenin l'any 1920, ens ha convençut a Rússia d'aquesta veritat revolucionària: que no hi ha dret a fundar una tàctica revolucionària amb el sol sentiment revolucionari." ¿Per què no li dieu al poble la veritat que ens ha fet conèixer l'experiència? ¿No és insensat, i fins criminal, voler que, ell mateix, l'hagi d'aprendre "a través d'una experiència llarga, dura i sagnant"? Esperit revolucionari, amics del B. O. C., vol dir esperit de sacrifici, "a l'endemà de la revolució". I això no li dieu al poble.

¿Per què no li dieu al poble la veritat? ¿Per què no li parlem amb el llenguatge serè de la raó? ¿Per què—fora com sou de la cleda sectària del comunisme oficial—empreu envellits tòpics que han estat funestos a tantes bandes (Baviera! Hongria, Itàlia) i seguïu a ulls clucs

els "manuals de l'agitació" que Moscou exportava per vagons, a cop calent de la presa del poder pels bolxevistes i quan el mite de la Revolució Social—com un miratge diluït—havia d'esclatar, cada dia, d'un dia a l'altre? Si ja fa més de dotze anys que Lenin va escriure *La Malaltia Infantil del Comunisme!* ¿Per què no abandoneu d'una vegada aquests espeternecs de l'"agitació" i no comenceu la vertadera "propaganda"? "Fer agitació—deia el vostre camarada A. Bernard, l'any 1925—vol dir llançar mots d'ordre a amples masses explotant un moment d'entusiasme. L'agitació és d'efectes passatgers i rarament de llarg abast." "La "propaganda", pel contrari, s'adreça a la raó. La seva tasca és persuadir per la lògica." ¿No sabeu el treball d'educació que ha estat necessari per a transformar aquells pobres camperols ignorants que, segons conta Lunatcharky, s'encaraven amb els bolxevistes i els deien: "Ens heu promès la Pau i ens heu donat la Guerra"?

Nosaltres, els homes de la U. S. C., aspirem a aprofitar les lliçons de la història. Si el nostre poble—cosa impossible—fos prou insensat per a seguir la vostra veu u agitadors blanquistes i, sense posseir la necessària consciència socialista—que vosaltres no li sabeu o no li podeu donar, arribés—cosa més impossible encara—a apoderar-se del poder—seria damunt vostre que a l'endemà caurien les seves ires.

Serenament, sense esgarips ni mots gruixuts, anirem examinant en aquestes pàgines—la vostra actitud ho imposa—les tràgiques contradiccions del comunisme rus, els dos lloguats dels bolxevistes, abans i després de la Revolució d'octubre. Es prometia el "pa i la pau", i vingué "la fam i la guerra." S'anava a desarmar l'exèrcit i s'ha construït la més perfecta màquina de guerra. Es donava la terra als pagesos (una

mica de terra, és clar, solament la terra dels senyors, per l'estil del que fa la República nostra) i després els ha estat presa per a integrar-la en els *collectius*. Rússia està més que madura pel socialisme, deia Lenin abans. El socialisme ha d'ésser l'obra de generacions, deia Lenin després. Hem de reduir la burocràcia. I el proletariat rus està aixafat avui pel més monstruós dels burocratismes. Armarem el poble! I cap poble hi ha a la terra tan desarmat i desvalgut com el poble rus, sotjat tothora pels pretorians de la G. P. U. Tindrem llibertat proletària! I els que no accepten a ulls clucs els dogmes de Sant Stalin són empresonats, duts a la Sibèria, foragitats del partit o expulsats de Rússia, com Trotski i com els mateixos capdavanters del comunisme català.

Amic Maurín: Res no podrà afeblir l'afecte que us tinc ni l'amistat lligada aquells dies de l'any 1923 quan, en hores tràgiques, lluitàvem costat per costat en la mateixa barricada, "per la causa dels obrers". Per això haig de veure ara amb una infinita tristesa el lamentable "oportunisme" en què heu caigut aquests dies prelectorals. ¿Darrera de les escorrialles més tèrboles de la F. A. I. en aquestes hores? ¿No veieu que amb aquests mirallets no caçareu ningú? Sobretot, amb el tracte de "favor" que els anarquistes han tingut a la U. R. S. S. No recordo ara la xifra exacta dels afusellats. Però tothom sap que a Bata s'hi està molt millor que no pas a Sibèria o que a la illa Solovetzki.

RAFAEL CAMPALANS

La Cooperació a Europa

SUECIA

Una nova fàbrica de la Unió Cooperativa Sueca.—La "Kooperativa Förbundet", la Unió i Cooperativa Majorista sueca, acaba de comprar per la suma de 2.750.000 corones les grans fàbriques d'oli vegetal de la Companyia "Reymersholm Gamla Industri" a Karlsham, sobre la Bàltica, a l'extrem sud de Suècia. Aquestes fàbriques seran utilitzades per a la producció d'olis vegetals per a la fàbrica de margarina de la K. F. a Norrköping, ciutat industrial situada al sud d'Estocolm, i d'olis tècnics per a la manufactura de sabó.

Fa alguns anys, el Consell d'Administració de la K. F. havia decidit construir una fàbrica d'olis a Norrköping, però en lloc d'això ha comprat les fàbriques de Karlsham i s'espera que el preu poc elevat que ha pagat per aquestes fàbriques equilibrarà les despeses que ocasionarà el transport dels olis manufacturats a la fàbrica de margarina de Norrköping. Es fa remarcar, a més, que la construcció d'una nova fàbrica d'oli hauria exigut la compra a l'estranger de la maquinària necessària i que la K. F. ha obrat en interès del país utilitzant en tot allò possible els recursos disponibles a l'interior del país.

Nova reducció del preu de les bombetes cooperatives "Luma".—La fàbrica cooperativa escandinava de bombetes elèctriques "Luma", propietat de la Cooperativa Majorista escandinava (Nordisk Andelsförbundet), ha reduït novament els preus de les bombetes de 85 a 80 öre. Fa un any el preu d'aquestes bombetes era, a Suècia, de 1.35 corones (1 corona = 100 öre). La iniciativa

presa pel Moviment cooperatiu suec de crear la fàbrica "Luma" i la de la Cooperativa Majorista escandinava de fer-se'n posseïdora semblen, doncs, estar completament justificades, car sols a Suècia, on el consum anual de bombetes és d'onze milions, els consumidors han estat en mesura d'economitzar prop de sis milions de corones sobre les bombetes elèctriques, fet que és degut enterament a la competència feta per la fàbrica cooperativa al trust internacional de bombetes elèctriques. Actualment, la producció de la fàbrica és de més de 24.000 bombetes al dia.

La Cooperativa Majorista Escandinava va a procedir a la compra d'una plantació de cafè.—Es diu que la Cooperativa Majorista escandinava, agència de compra de les organitzacions cooperatives de consum de Suècia, Noruega, Dinamarca i Finlàndia, estudia actualment la compra d'una plantació de cafè a Java que estaria en condicions de proveir de tot el café que necessessin les cooperatives escandinaves de consum. No s'ha pres per ara cap decisió final, car les organitzacions afiliades no han examinat encara la qüestió, però tothom està d'acord a reconèixer que la compra d'una plantació de cafè constituïria una de les més importants etapes del camí de progrés de la "Nordisk Andelsförbundet".

Obrers! Propaguen JUSTÍCIA SOCIAL

Fulletó de JUSTÍCIA SOCIAL — N.º 4

Bernard Shaw

Assaig sobre la Democràcia

(Continuació)

molt pocs dels que hi prenen part saben del que es tracta. Una vegada vaig ésser testimoni d'un veritable moviment popular a Londres. La gent corria com boja pels carrers. Tothom qui veia córrer els altres s'ajuntava al moviment. Tots corrien sense saber per què; perquè corrien els altres. Feia impressió veure milers de persones precipitant-se així, esbojarradament, per carrers i places. No hi ha dubte que allò era veritablement un moviment popular. Més tard vaig saber que s'havia iniciat per la fugida d'una vaca. Aquesta vaca contribuï d'una manera notable a la meua educació filosòfico-política i us asseguro que si voleu observar les multituds i fixar-vos en animals extraviats i fugits i coses per l'estil en lloc de llegir llibres i articles de periòdics, aprendreu molta doctrina política. La gran part de les eleccions generals, per exemple, no són altra cosa que curses de gent esparverada. Les darreres, amb una sola excepció, han estat un conspicu exem-

ple del que us dic. En aquesta ocasió, la vaca ha estat una vaca russa.

Jo crec que ens hauriem de ficar al cap que ni les violències de les masses ni els moviments populars poden considerar-se com a mitjans per a contrarestar els abusos de poder comesos pels Governos. Podríem admetre que, almenys, poden obrar com a darrer recurs quan un autòcrata s'ha tornat boig i realitza excessos revoltants de tirania i crueltat. Però és un fet curiós que això no passa mai.

Prienguem dos casos famosos; el de Neró i el del tsar Pau I de Rússia. Si Neró hagués estat un violinista professional corrent, és probable que no hauria estat un home pitjor que qualsevol individu de l'orquestra de la Ràdio. Si Pau hagués estat tinent d'un regiment de línia, mai no hauríem oït parlar d'ell. Però quan a aquests dos infeliços se'ls revestí del poder absolut, esdevingueren folls i cometeren tals excessos que calgué matar-los com a gossos rabiosos.

Mes no fou el poble qui els matà ni qui els rebellà contra ells. Foren despatxats oclupròpia guàrdia de corps. Per a trobar l'exemple d'una execució genuïnament popular d'home tement per una selecció molt reduïda de llur mes d'Estat impopulars, cal que ens remuntem fins als germans De Witt, que foren

arrossegats i esquarterats per la plebs holandesa en el segle XVII. No foren ni tirans ni autòcrates. Al contrari, un d'ells havia estat empresonat i turmentat per la seva resistència al despotisme de Guillem d'Orange i l'altre l'havia anat a veure quan el deixaren anar de la presó. La plebs estava del costat de l'autòcrata.

El fet és que el camí més curt per a un tirà per a desfer-se d'un incòmode defensor de la llibertat és aixecar contra ell un motí, assenyalant-lo com a persona antipatriòtica i deixar a la massa que faci la resta, després de proveir-la d'agitadors ben ensinistrats. Avui, d'això se'n diu propaganda pel fet, acció directa pel proletariat revolucionari. Els que hi posen llur fe ben aviat es donen compte que els proletaris mai no són revolucionaris i que llur acció directa, si és que té un fi, és generalment aquell indicat per la Policia.

La democràcia, doncs, no pot ésser govern pel poble; sols es pot governar amb el consentiment dels governats.

Malauradament, quan hi ha homes democràtics que es proposen governar-nos amb el nostre propi consentiment, troben que no volem ésser governats de cap manera i que considerem els impostos i les contribucions com a càrregues intolerables. L'única cosa que vo-

lem saber és amb quina dosi mínima de govern podríem anar tirant a fi de no estar exposats a ésser assassinats en el nostre lliet. Aquesta pregunta no pot quedar contestada sense que abans no expliquem què és el que entenem per això d'anar tirant.

Els beduïns i els tàrtars van tirant. L'única regla en aquesta matèria és que la modalitat civilitzada d'anar tirant radica en una acció, no individual sinó corporativa, i que aquesta acció exigeix més quantitat de govern que l'acció individual.

Per això avui dia, el governar, que abans acostumava a ésser un afer relativament senzill ha de complicar-se amb una increïble expansió del socialisme i del comunisme. La nostra vida social i industrial està relacionada íntimament amb un enorme engranatge comunitic de ferrocarrils, carreteres, ponts, conduccions d'aigua, fàbriques elèctriques de llum i energia, tramvies, canals, molls, escoles, hospitals, etc., que donen treball a un exèrcit prodigiós de policies, inspectors, mestres i oficials de tota mena en centenars de departaments i negociats.

Hem arribat a conèixer, per amargues experiències, que és impossible confiar fàbriques, tallers i mines a l'administració particular. (Continuarà)

Els escàndols del món de les finances

Insull, l'estafador de Xicago

Aquests dies la Premsa ha parlat de Samuel Insull, protagonista d'un dels més grans escàndols financers, que fugint de la justícia iniqui es troba a Grècia.

El règim econòmic capitalista permet als financers fer nombrosos malabarismes amb els diners d'altri. És un joc que no està desproveït de riscos, però que pòdeu realitzar gairebé sempre sense que la justícia us molesti. Sovint la sorollosa caiguda d'un gran financer posa al descobert les múltiples tèrboles combinacions dels seus negocis que escandalitzen durant uns dies la gent ingènua. És pueril creure que l'home de negocis a qui, en fer fallida, li són descoberts els negocis bruts, està més mancat d'escrúpols que els altres homes de negocis que segueixen operant. No heu vist cap financer que faci fallida i que se li trobin els comptes nets. Aquest detall gairebé que ja ens permetria afirmar que els negocis de tots els financers són bruts; altrament, ¿com s'explicaria que en un món que funciona a base de les més tenebroses intrigues fossin justament els intrigants els que caiguessin i els virtuoses els que guanyessin? Jo, per la meua banda, no em sento inclinat a creure en una providència que protegeixi la virtut financiera.

Cauen els excessivament agosarats i els que topen amb una força superior. D'això hem tingut ocasió de veure'n diversos exemples recentment. El darrer és el que ens ofereix Samuel Insull, fa unes setmanes encara un perfecte desconegut per a la gent i avui una star de primera magnitud entre els stars dels escàndols financers.

Samuel Insull va començar la seva carrera financiera sota el mestratge d'Edison, el qual va donar-se aviat compte que el jove Insull no necessitava aprendre res d'ell en qüestions de negocis. Insull va començar a ésser gran financer quan va posar-se al front de la Companyia de gas de Xicago. Des del seu lloc va començar una fantàstica lluita en la qual rutllaven els milions i s'especulava amb les baixes passions i amb la misèria dels homes. Insull arribà a ésser una personalitat omnipotent a Xicago; aplegà sota el seu control les cinc empreses que proveïen de llum i força a la ciutat i gràcies a la immoralitat de l'administració municipal es féu l'amo de l'Ajuntament i de la ciutat.

Aleshores fou ja una veritable potència en el món de les finances.

Samuel Insull tenia una fórmula per a resoldre expedítivament els conflictes; aquesta fórmula, segons les seves pròpies paraules, consistia a "saber a qui pagar". Feia ja temps que Insull tenia a les seves mans les companyies de llum de Xicago, que encara els obrers del gas treballaven en condicions abominables; se'ls exigia molt de treball feixuc i penós en moltes hores de treball i eren pagats amb salaris de fam. Això engendrà un descontent que poc a poc adquirí grans proporcions. Tim Murphy va organitzar la "Unió de Treballadors del Gas", que fou aviat una força capaç d'enfrontar-se amb la companyia de gas, a la qual va presentar certes demandes que aquesta no va atendre.

La conseqüència fou l'organització d'una vaga que va arribar a anunciar-se, amenaçant, per primera vegada en la història dels Estats Units, deixar sense llum una gran ciutat. Allò fou el primer cop seriós contra el poder d'Insull.

Un dia abans d'aquell en què devia començar la vaga es va arribar a un acord, els termes del qual es va dir que es farien públics. Ningú, però, va saber en què havia consistit l'acord fins que Richberg, enemic d'Insull, va descobrir-ho. Inspeccionant la comptabilitat de la companyia va remarcar un augment en la partida de despeses generals. Requerint oficialment un aclariment no en va treure l'entrellat, però particularment li fou explicat que es tractava del preu de l'acord amb Murphy. Una vegada més la força del proletariat havia estat explotada per un aventurer.

El punt culminant de la prosperitat d'Insull s'escaigüé cap a l'any 1925. La seva història era ja una llarga història fastigosa i la seva vida un neguit permanent. Els nombrosos enemics que li havien creat les seves malifetes posaven en perill la seva vida i li calia anar custodiat per un veritable exèrcit de policies.

El nomenament de Reed, senador del Missouri, per a la presidència d'una comissió que havia d'inspeccionar els comptes de la Companyia, assenyalà el començament de la fi de la fantàstica

carrera de Samuel Insull. Reed fou implacable. Així i tot Insull s'ha sottingut en continua davallada fins aquest any. S'ha defensat desesperadament. Quan ha vist la impossibilitat de refer la seva situació ha presentat la dimissió dels seus càrrecs. Per a signar les dimissions oficials va necessitar tres hores. Era director de vuitanta cinc companyies i president de setanta sis més. Es calcula que durant el temps que tingué sota el seu control l'administració de Xicago estafà a la ciutat quatre cents cinquanta milions de lliures esterlines.

La manca de respecte que Insull tenia per als obrers queda plasmada amb les paraules que pronuncià en una de les conferències que calgué celebrar per tal de resoldre el conflicte amb els obrers del gas. Richberg suggerí que potser una direcció més humana del treball faria obtenir un major rendiment. Samuel Insull contestà: "Segons la meua experiència, el que assegura una major eficàcia del treball és una llarga cua d'homes que esperen a la porta."

Aquesta opinió és la general del capitalisme.

VICENÇ RIERA

SOCIALISME I COMUNISME

(Continuació de la pàg. 1)

A Espanya no hi ha llibertat per a la classe obrera, sols hi ha llibertat per a la burgesia. Els comunistes no neguen la llibertat, però la llibertat proletària té tot un altre sentit de la llibertat burgesa. A una pregunta de Fernando de los Rios—"il·lustre socialista" que pot ésser molt il·lustre però que no és gens socialista—Lenin respongué: "¿És que hem de donar llibertat per a anar contra la Revolució?"

No pretenem nosaltres—segueix dient el camarada Maurín—que les coses de Rússia es desenrotllin amb perfecció. Els comunistes són homes i com a tals han sofert greus equivocacions. El mateix Lenin, amb la seva franquesa habitual, declarava una vegada que en l'any anterior els comunistes havien sofert 97 errades i solament havien tingut tres encerts. Mes allà on no s'equivocaren fou en escollir l'oportunitat per a apoderar-se de la màquina de l'Estat i per a enfortir-se en el poder. Campalans ens ha portat les dades de la baixa sofrida per certs partits comunistes, però mai com avui no hi havia hagut una tan forta ofensiva contra el comunisme. Crítica l'actuació del Partit Socialista Espanyol i manifesta que la República no ha vingut incruentament per les simples eleccions del 12 d'abril, sinó que té tot un rosari de víctimes que comença en les lluites de l'any 1909. Coincideix amb Campalans a apreciar que si a Alemanya es produís la revolució comunista aquesta prendria un caràcter molt distint que a la U. R. S. S., puix així mateix ho declarava Lenin. "La missió històrica del proletariat és apoderar-se del poder per tal d'edificar després l'economia socialista, de la mateixa manera que el capitalisme ha creat primer el poder polític i després ha bastit la seva organització econòmica.

Rectificació de Campalans

Campalans rectifica, subratllant que cap de les seves afirmacions no ha estat desmentida pel seu contraopinant, i expressa la seva admiració pel valor que ha demostrat Maurín en defensar l'obra del P. C. R. i de la I. C., de la qual fou expulsat i ha rebut i segueix rebent les més dures escameces. Solament un punt—diu—ha volgut rectificar el seu contraopinant en la crítica del concepte bolchevista de la llibertat, i en quant a les paraules de Rosa Luxemburg que llegeix aleshores textualment del llibre "Die Russische Revolution", Maurín ha reconegut el valor altíssim que dintre el comunisme té l'aportació de Rosa Luxemburg, però ha oblidat de recordar que la il·lustre camarada fou excomunicada de la I. C. i que la seva obra és avui comentada pel grup Stalin com una "desviació". Contestant a la patètica al·lusió feta a les deportacions de Bata es felicita que aquí no imperi el sectarisme stalinista, puix que l'home que va metral·lar la marineria de Cronstadt hauria aplicat aïmetodes molt més contundents. L'intent revolucionari del mes de desembre de l'any trenta va fracassar, però el fracàs no fou única culpa de la U. G. T. Les altres organitzacions sindicals no varen fer res i tampoc no varen veure que els comunistes es possessin davant les masses.

És cert que la revolució del 14 d'abril la vàrem fer tots, com diu Mau-

rin, però hi ha una petita diferència que convé subratllar; si el cop hagués fracassat, a mi m'haurien afusellat i a Maurín no. Pel que fa a la negació de permís per a radiar la conferència, fa notar que amb el règim de Stalin, no sols no hauria pogut ésser radiada, sinó que ni Maurín ni ell no haurien pogut parlar, com a la U. R. S. S. no poden parlar Trotski ni cap dels que es neguen a fer d'escolanet del dictador.

Com sigui que les seves primeres afirmacions han quedat incontestades i ell coincideix en la crítica del capitalisme, Campalans aprofita la seva rectificació per a documentar el públic sobre les dures condicions de treball que pesen damunt el proletariat rus. D'ençà 1928, pràcticament tot el treball que és possible retribuir per peces, es fa a preu fet. Pel contracte col·lectiu del treball ja a l'any 1924, la tarifa normal contenia disset tipus de salari, segons la competència professional, donant-se casos que els obrers amb ofici guanyaven dues i tres vegades més que els simples manobres, puix que a judici de Stalin (discurs 23 juny 1928) l'anivellació de salaris és una supervivència de l'antic esperit petit burgès. Exposa les disposicions coercitives dictades durant l'any darrer per tal de contenir els fracassos del pla quinquennal en certs sectors de la indústria amb el fi d'obligar els obrers a romandre en les mateixes fàbriques. Esmenta el decret complementari del 21 de febrer de 1931, segons el qual "les persones que abandonin el treball d'un establiment deuran ésser expulsades de l'habitatge que els hagués estat proporcionada, sigui quina sigui l'època de l'any i sense assegurar-los que puguin trobar nou allotjament." Els anomenats "desorganitzadors de la producció", quan deixen o perden llur ocupació, són inscrits en un registre especial i durant sis mesos no poden treballar ni en la indústria ni en els transports. Per a donar llum sobre les dures condicions a què els obrers russos estan sotmesos, basta recordar que les empreses capitalistes que exploten a Rússia concessions soviètiques poden donar a llurs obrers sous majors i realitzar magnífics beneficis.

A continuació Campalans aclara la transcendència del pla quinquennal rus, demostrant, amb dades que causen sensació a l'auditori i que irriten el públic comunista, que admetent un èxit complet del pla quinquennal, les condicions de vida de l'obrè rus a fi de 1933 seran d'extrema misèria. Resumint el seu pensament, creu un deure d'honestat dir al poble la veritat a fi de no haver de canviar de llenguatge després de realitzada la revolució social, en haver de demanar al poble els més grans sacrificis després d'haver-li promès la suma felicitat.

Allò que importa és avançar. Més que agitar els cors hem de dirigir-nos a excitar les consciències. Menyspreem el tòpic fatigós de la revolució social, abominat pel mateix Manuilski en el Ple de l'any 1931, i lluitem per la nostra capacitat. Quan el proletariat català tingui prou capacitat, el poder públic caurà a les nostres mans, i si no, sabrem apoderar-nos-en sense que ens facin por els sacrificis ni les violències.

Unió Socialista de Catalunya

Gran MÍTING inaugural

del nou local de la Secció del Districte VI
PROVENÇA, 131, baixos

Dissabte, 22 d'octubre, a les deu del vespre

Hi parlaran

- Josep Miret
- Josefa Boira
- Emili Mira
- Joaquim Xirau
- Manuel Serra i Moret

CIUTADANS: ASSISTIU-HII

Referèndum per a l'elecció de candidats de Barcelona per a les pròximes eleccions

Es convoca tots els companys afiliats a les diferents Seccions de la U. S. C. de Barcelona perquè el vinent dijous, dia 27, de sis a onze del vespre, passin pel local central del Partit (Alt de Sant Pere, 29, pral.), per a votar els candidats de la U. S. C. de Barcelona ciutat en les pròximes eleccions per a diputats al Parlament català.

Donada la importància de l'acte, estem segurs que tots els companys de Barcelona concorreran a la votació.

Per a votar, és indispensable la presentació del carnet d'afiliat i estar al corrent de la cotització mensual.

La Junta Executiva de la Comarca de Barcelona.—El Secretari general, *Agustí Coma*.

Rectificació de Maurín

Comença Maurín referint-se a l'afirmació que ha fet Campalans que ell era també comunista, i diu que, si és així, ja està feta la millor defensa del comunisme. Campalans ha vist molta misèria a Rússia, però ha degut veure també—i així ho confessa—un veritable moviment ascendent envers una societat millor. No hem de criticar tant a Rússia—afegeix—i ens hem d'ocupar més d'Espanya, puix a Espanya la revolució no l'hauran de fer els russos, sinó els espanyols. Ens diu Campalans que fugim de fer el ridícul amb una revolució prematura, i jo pregunto: ¿És que han fet el ridícul els russos? ¿Feren el ridícul els "communards" parisencs de 1870? Fou precisament de la "Commune" d'on ha sorgit tot aquest sistema burgès francès que ha fet la glòria de la democràcia política europea i que avui, ja caduc, cerca auxili en el feixisme.

El capitalisme ha arribat avui dia al màxim grau de descomposició. Arreu del món hi ha trenta milions d'homes sense feina que no tenen ni tan sols aquella sabata i mitja que Campalans ens deia que tindria cadascun dels obrers russos després del pla quinquennal. El capitalisme ja no donarà res més de sí. I quan una fruita està madura, no hem d'esperar que caigui, sinó que hem de sotragar l'arbre per a fer-la caure, puix moltes vegades no cau, sinó que es podreix a l'arbre.

Avui—afirma Maurín—setze d'octubre de mil nou cents trenta dos, la classe obrera espanyola no està en condicions de prendre el poder, perquè encara creu en partits tals com l'Obrer Socialista Espanyol i la Unió Socialista de Catalunya. Mes quan els obrers vegin que la República no els dona ni aquells tres grams més de sucre que els obrers russos tindran després del pla quinquennal i quan els rabassaires veuran que no els donen la terra, aleshores vindrà la decepció i aleshores veuran quin ha estat l'error de confiar en la República, producció específicament burgesa i per tant incapaç de fer cap concessió en detriment del capitalisme espanyol.

Seguidament Maurín anuncia les més grosses malvestats per a Espanya com a conseqüència de l'empitjorament de la crisi econòmica mundial, i arriba a la conclusió que el capitalisme espanyol tindrà necessitat de la dictadura per a subsistir. Creu que dintre no molt llarg terme el Govern actual caurà i que serà

seguit, com passà en 1919, per una enèrgica reacció que ofegarà tots els avenços que la classe obrera hagi aconseguit en aquests mesos. És per això que els comunistes no ens hem de penedir—com volia Campalans—d'ésser revolucionaris, sinó que hem d'estar d'acord amb la nostra gran missió històrica d'apoderar-nos del poder polític i instaurar a Espanya el comunisme i la Unió de les Repúbliques Socialistes Ibèriques. Actualment tots els ministres socialistes, des del traïdor Largo Caballero a Serra i Moret, tenen per missió sostenir el capitalisme i contenir els impulsos revolucionaris de la classe obrera. Entretant nosaltres els comunistes—acaba dient Maurín—hem de preparar-nos per a la gran lluita que s'acosta fent cultura, organitzant-nos, capacitant-nos, en fi.

Tant en llur primera intervenció com en les rectificacions, els dos contraopinants foren molt aplaudits.

Dues frases de Maurín en la controvèrsia del diumenge

"...car no heu d'oblidar que si la burgesia no tingués necessitat de la classe obrera, l'esclafaria!"

"...la missió històrica del proletariat és la d'apoderar-se del poder per tal de crear després l'economia socialista, de la mateixa manera que el capitalisme ha creat primer el poder polític i ha construït després la seva organització econòmica..."

Aquestes dues enormes bestieses donen idea dels raonaments emprats per Maurín a Manresa per tal d'ofegar amb pinyols els arguments sòlids, incontestables, de Campalans.

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 878, 1.º - Tel. 16871

↑

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats